

Hart voor de zaak

Charlotte de Monchy bij Boekeryj:

*Zes maanden zonder
Enkeltje Ierland
Eens gegeven
Nee heb je
Tegen beter weten in
Beter laat dan nooit
Wie waagt die wint
Hart voor de zaak*

Charlotte de Monchy

Hart voor de zaak

Voor Julia is Magnus Estate in Ierland de fijnste plek ter wereld. Tot een verwende rockster de rust komt verstoren.

ISBN 978-90-225-9299-1
ISBN 978-94-023-1666-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6555-3 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © stock.adobe.com
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2023 Charlotte de Monchy en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Met enig gewrik opende Julia de ramen van haar cottage. Ze zette haar platte handen tegen de luiken erachter en gaf ze een flinke zet. Het ochtendlicht stroomde naar binnen. Krachtig ademde ze de zomerse boslucht in. Dennengeur en bloeiende rododendrons. Rust. Geen zaagmachines, drillboren, geroep van werklui of het lawaai van Irish Country Radio. 'Yes!' fluisterde ze. Na tien maanden lang twaalf uur per dag verbouwen waren de cottages naast haar in luxe vakantiewoningen veranderd en had ze het uitzicht over het meer weer voor zichzelf. Er lag een laag mist op die het een sprookjesachtige aanblik gaf. Ze zou nooit genoeg krijgen van dit uitzicht. Het landhuis op de achtergrond. Het weelderige bos aan de linkerkant dat doorliep tot kilometers achter haar cottage, en de zorgvuldig aangelegde tuinen rechts van het meer.

Een pruttelend geluid verstoorde de stilte. Julia hield haar hoofd scheef om het beter te horen. Plots doemde een bootje op uit de mist. Het had een scène uit een Engels kostuumdrama kunnen zijn, zo met het klassieke landhuis aan de andere kant van het meer. Helemaal als er een roeiende man in een wit linnen overhemd in de boot had gezeten, en niet Lara in haar knalgele regenjas die enthousiast met haar armen door de lucht zwaaide en Julia's naam krijste.

Met haar nachthemd nog aan stapte Julia in haar regenlaarzen om naar de steiger te slenteren. Toen ze twee jaar geleden vanuit Nederland als manager hier op het Ierse Magnus Estate was komen werken, was Lara haar enige vaste collega geweest. De Zweedse runde de moestuin van het landgoed, woonde in een bij haar afkomst passend houten huis in het dorp en reed in een gloednieuwe Jeep die steevast naar vis rook, wat haar niet leek te deren. Lara was een jaar eerder dan Julia naar Kinmare gekomen, had een van de duurste huizen van het dorp gekocht en de baan aangenomen om de moestuin in ere te herstellen. Julia begreep niet hoe ze aan zo veel geld kwam, aangezien zij degene was die elke maand haar schamele loon overmaakte. Ze wilde dat haar al twee jaar lang vragen, maar durfde het niet. Wat natuurlijk onzin was, nu ze erover nadenkt, want Lara kwam wel regelmatig zonder enige gêne on-aangekondigd om acht uur 's ochtends haar huis binnenwandelen om te ontbijten.

‘Joehoe!’ gilde Lara.

‘Iets gevangen?’ riep Julia boven het lawaai van de motor uit. Ze sloeg haar armen om haar rillende lijf.

‘Een paar baarzen en een klein snoekje.’ Lara zette vlak voor de steiger de motor af en wierp Julia een touw toe. ‘Wat een prachtige morgen. Heb je zin in vis?’

‘Als ontbijt? Nee, dank.’ Met de paalsteek, die haar vader haar ooit tijdens hun zeiltochtjes had geleerd, bond Julia de boot aan de houten steiger vast.

‘Ik was al om zes uur op het water. Het meer is zo mooi 's ochtends. Met het huis op de achtergrond, de vogels die over je hoofd scheren...’ Lara sprong uit de boot.

‘Ik ga nu echt geen vis bakken,’ zei Julia, voordat Lara ging aandringen. ‘Ik was net zo blij dat ik geen ontbijtgeur van witte bonen in tomatensaus uit blik en *black pudding* rook toen ik het raam opendeed.’

‘Jammer.’

Julia keek naar het uit natuursteen opgetrokken landhuis aan de andere kant van het meer en kreeg meteen stress. Het was dit weekend Open Monumentenweekend en ze had nog maar twee dagen om alles in orde te maken.

‘Hier.’ Lara haalde twee vissen uit de emmer. ‘De ingewanden heb ik er netjes uit gesneden en overboord gegooid voor de schildpadden.’

‘Die niet in een Iers meer leven.’ Julia pakte de vissen aan en liep terug naar haar cottage, waar ze ze in een plastic bak in de koelkast legde. Lara was met haar meegelopen. ‘Thee, toast?’ Julia trok een wollen vest aan over haar nachthemd en sloot het raam.

Lara stapte uit haar regenbroek – ook al had het weer er veelbelovend uitgezien toen ze van huis vertrok, je wist het nooit in Ierland – en liep in haar zwarte legging en Ierse wollen trui naar Julia’s roodgeruite bank. Met een kreun liet ze zich achterovervallen, haar blonde haren uitwaaierend over de kus-sens.

Julia controleerde het bleke supermarktbrood op schimmel. ‘Ik kan bijna niet geloven dat de cottages klaar zijn.’ Voor de zekerheid rook ze ook nog even aan het brood voordat ze het in de broodrooster stopte.

‘Mmm.’ Lara’s huid was bijna even licht als haar haar en haar levendige groene ogen knalden uit haar gezicht als twee led-lampen die altijd aan stonden. De meeste mensen die haar voor het eerst zagen staarden haar gênant lang aan. Dat kon ook bijna niet anders, zo’n uitzonderlijke verschijning was ze. ‘Ik mis de herrie, ik was eraan gewend geraakt. Madeleine heeft me gisteren uitgebreid rondgeleid door beide cottages. Ze zijn wel mooi geworden, hè? Echt chic.’ Lara floot tussen haar tanden. ‘Dat heb je fantastisch gedaan.’

‘Dank je. Ik kan geen werklui meer zien, maar het resultaat is prachtig. Ik heb vorige week een aantal exclusieve reisbureaus benaderd en de website gaat morgen live. Nu maar hopen dat het gaat lopen.’ Julia roerde een flinke schep rietsuiker door de kop thee voordat ze hem aan Lara overhandigde. ‘Ik vind het wel fijn dat Madeleine er tweeduizend euro per week voor vraagt. Dan weet je tenminste zeker dat er saaie mensen uit de stad op afkomen die geen herrie maken.’

‘Of ze vinden dat ze voor die tweeduizend euro juist alle herrie van de wereld mogen maken. Wist je trouwens dat de graaf komt dit weekend? Hij schijnt woest aantrekkelijk te zijn. Dat is toch gewoon oneerlijk? Dat je wordt geboren met een titel én een fantastisch uiterlijk. Dan sta je meteen al 2-0 voor.’

‘Wie komt er dit weekend?’ Julia zette een plank met beborstelde toast tussen hen in op de bank. ‘O, ik moet nog zo veel doen voor de open dag.’

‘De zoon van Madeleine.’

‘Echt?’ riep Julia uit. ‘Daar heeft ze helemaal niets over gezegd!’

‘Hij is vast ontzettend dom. Dat moet toch wel? Om het geheel wat te compenseren?’

‘Volgens mij heeft hij aan Oxford gestudeerd, dus dat zal wel meevallen...’

‘Het is gewoon niet eerlijk! Nu moet ik hem wel versieren,’ verzuchtte Lara terwijl ze een enorm stuk toast in haar mond propte.

‘Doe dat.’ Julia bedacht ineens dat de drukker om half negen voor de deur zou staan met de entreekaarten voor het Open Monumentenweekend.

‘God, wat een heerlijke missie. Ik ga die loslopende graaf strikken. Mijn weekend ziet er ineens spannend uit. Als die spelbreker nu maar geen vriendin heeft. Heeft hij die?’

‘Weet ik veel, Madeleine heeft het zelden over privéaangelegenheden.’

Lara trok haar mondhoeken omlaag. ‘Wat een vieze toast is dit trouwens. Dat is toch nergens voor nodig, je woont op een landgoed waar iedere dag knapperig landbrood wordt verkocht!’

‘George had de winkel al afgesloten en het brood weggebracht toen ik klaar was met werken. Dit had ik nog liggen van een tijdje geleden.’

‘Zo smaakt het precies.’ Lara duwde de rest van haar boterham in haar mond en zei toen met volle mond: ‘Ik wen wjel bij vor je dak je eindelijk buren kijjgt.’

‘Je bent blij dat ik buren krijg? Zei je dat? Hoezo? Ik vond het juist heerlijk zo alleen. Dat is de hele reden dat ik hier ben komen wonen en niet in het dorp ben gebleven! Het is hier zo idyllisch als er niemand is.’ Julia stond op. ‘Ik moet douchen, de drukker staat zo voor mijn kantoor en jij moet ook opschieten, want er komen vandaag vijftien vrijwilligers. De tuin moet er piekfijn uitzien dit weekend.’

‘O god, nee. Ik háát vrijwilligers,’ klaagde Lara. ‘Die moet je altijd zo aardig behandelen en dat zit gewoon niet in me. En ze hebben altijd zo veel aandacht nodig. Het zijn net een soort ongewilde huisdieren. Pfff, ik zal blij zijn als dit weekend weer achter de rug is.’

‘Nou ja!’

‘Dat is toch zo? Mensen worden nooit zomaar vrijwilliger. Ze hebben altijd een verhaal en dat willen ze dan graag twaalf keer vertellen. Ik kan dat gewoon niet aan.’

‘Jij bent gewoon een zeikerd die blij moet zijn dat ze gratis hulp krijgt. Je kunt moeilijk in je eentje zestig buxushagen in vorm knippen.’

Lara sloeg met een pets op haar been. ‘Dat is helemaal waar! Vanavond samen eten?’

‘Ik weet niet of ik tijd heb om te koken.’ Julia was al halverwege de trap.

‘Ik bak die vis wel met wat groenten uit de tuin!’ riep Lara, die geen aanstalten maakte om weg te gaan.

‘Graag!’

‘Tenminste, als die inhalige vrijwilligers er niet met alle oogst vandoor gaan!’

Julia zette het volume op haar JBL-box open zodat ze onder de douche kon meezingen met ‘Save Your Tears’ van The Weeknd.

2

‘Mam, ik kom echt weer een keer naar Nederland, alleen het voorjaar en de zomer zijn de drukste tijden hier..’ Met haar waxjas om haar schouders geslagen volgde Julia gehaast het ingesleten pad langs het meer. ‘Met kerst ben ik er in ieder geval.’ Ze hoorde haar moeder zuchten. ‘Hoe is het in de fabriek?’ veranderde ze van onderwerp.

Nu zuchtte haar moeder zo hard dat het leek alsof ze op het strand stond en er een windstoot langskwam. ‘Nou, er was weer van alles kapot deze week. Er was een grote order cornichons die niet op tijd geleverd kon worden en –’

Onbewust stopte Julia met luisteren terwijl ze over de kinderkopjes van het plein voor het koetshuis liep. Het gebouw stond zo’n tweehonderd meter bij het landhuis vandaan. Het begeleiden van de verbouwing ervan was haar eerste klus geweest toen ze op Magnus Estate kwam werken. Ze had twee kamers in het dorp verderop gehuurd. Madeleine Magnus, haar baas die in het landhuis woonde, had twee jaar voor de renovatie uitgetrokken. Het grootste gedeelte van de houtconstructie was aangevreten door boktor en het opgetrokken vocht had tot halverwege de buitenmuren gezeten. Julia had het bouwteam verdubbeld en binnen een jaar was het oude paardenverblijf onder haar begeleiding verbouwd tot landwin-

kel, receptie en kantoor. Tot Madeleines verbazing was ze ook nog binnen het budget gebleven. Als dank had Madeleine haar het huisje aan het meer aangeboden. Ze hadden afgesproken dat ze het voor vijf jaar mocht huren. Met de problemen in de fabriek van haar ouders zag het er alleen niet naar uit dat ze die vol zou kunnen maken.

‘En je vader wordt ook ouder, die snapt de nieuwe technologie gewoon niet...’

‘Mam, ik moet echt ophangen, want ik sta voor mijn kantoor. Liefs aan pap!’ De oorspronkelijke houten inrijdeuren van de entree waren opengekapt, wat betekende dat George er al was. ‘Ksst!’ siste Julia terwijl ze de deur in de glazen pui van de entree openduwde. ‘Goedemorgen! George, die kat op de balie kan echt niet. Mensen vinden dat smerig. Abdullah! Kssssst!’ De Bengaalse kater keek loom op. ‘Waarom gaat hij altijd daar liggen? De eigenaar had hem toch aan Madeleine gegeven omdat hij te actief was?’

‘Je gelooft het niet! De eerste aanvraag voor de cottages is binnen!’ riep George opgewonden. ‘Het is iemand die vanavond een nacht op proef wil komen om allebei de huizen twee maanden te huren!’ Hij stond achter de langgerekte balie die Julia had laten maken van balken die uit de oorspronkelijke stallen waren gekomen. De ene kant diende als kassa voor de landwinkel en de andere als ticketbalie voor de tuinen en de moestuin, en nu ook als incheckbalie voor de verhuurgasten.

‘Echt?’ Ze probeerde niet teleurgesteld te klinken. Na tien maanden verbouwen had ze gehoopt de plek aan het meer een paar weken voor zichzelf te hebben, voordat het zou gaan lopen. ‘Fijn.’

George scheidde de kater met twee handen op en hield hem tegen zijn borst. ‘Hè bah, ik realiseer me ineens dat ik vandaag aan de beurt ben om koffie te maken.’ George verdween met

kat en al door de deur naar de kleine personeelskeuken. ‘Ik kan Ivan trouwens vandaag niet helpen met de varkens.’

‘Wat? Waarom niet, je had het beloofd!’

‘Er is iets tussen gekomen!’ riep George vanuit de keuken.

Julia keek naar de antieke houten kisten die straks gevuld zouden worden met groente en fruit uit de moestuin. De schappen met verschillende soorten jam, de manden met het ambachtelijke brood van hun zelfverbouwde tarwe en de koe-ling vol mooi verpakte landboter en flesjes zelfgemaakt fruitsap. Abdullah kwam uit de keuken gelopen, nam een aanloop en sprong weer op de balie, waar hij luid spinnend ging liggen. Julia greep de gevlekte kater in zijn nekvel en zette hem op de grond.

‘Dierenbeul!’ riep George, die net de keuken weer uit kwam.

‘Moet je nagaan wat ik met medewerkers doe die de kantjes eraf lopen. Die varkens moeten voor morgenavond verplaatst worden, anders kunnen de bospaden niet open voor het publiek.’

‘Heeft Ivan je dat gevraagd?’

‘Ivan vraagt nooit iets, dat weet je best, maar het is een rotklus in je eentje.’ Julia kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Je wilt hem niet helpen.’

‘Ik wil hem best helpen.’

‘Vanwege die verhalen die over hem rondgaan? Serieus, George?’

‘Hij is een ex-gevangene met een litteken in zijn nek die nooit iets zegt. Ik ben gewoon niet graag met hem alleen.’

Gelukkig had hij nog de beleefdheid om rode vlekken in zijn nek te krijgen tijdens deze bekentenis.

‘Dus?’ Ze schudde ongelovig haar hoofd. ‘Waar ben je bang voor? Dat hij je neersteekt?’

George haalde zijn schouders op. ‘Wat doet het ertoe? Ik

vind het gewoon ongemakkelijk met hem. Ik zie het niet zitten.’

Julia nam George op terwijl ze over de situatie nadacht. Hij was geboren en getogen in Kinmare. Net als zijn vader en oudere broers was hij na de technische school als loodgieter aan de slag gegaan, wat hij vreselijk had gevonden. Julia had hem aangenomen omdat hij uit het dorp kwam en ze hem de kans gunde om een carrièreswitch te maken. Ook was hij gretig en enthousiast overgekomen en daar had ze nu eenmaal een zwak voor. Dat Nora, zijn moeder, in het theehuis werkte en de beste patissier in de wijde omgeving was, had ook meegeholpen.

Ze zuchtte zo hard dat ze haar moeder wel leek. Ivan was op Magnus Estate terechtgekomen via een speciaal overheidsprogramma dat mensen die terug de maatschappij in moesten een werkplek verschafte. De roddel dat hij uit de gevangenis kwam was op dag één verspreid en aangezien hij niet bepaald sociaal was, had hij er weinig aan gedaan om die uit de wereld te helpen. De waarheid was dat alleen Madeleine, die hem had aangenomen, zijn achtergrond kende en wist waar hij vandaan kwam.

‘Weet je wat, George? Vanaf nu help je hem elke dag de laatste twee uur. Hij zei dat hij het hek aan de zuidkant van het terrein wilde vervangen en dat is makkelijker met z’n tweeën.’ Ze liep door naar haar kantoor in de oude tuigkamer van het koetshuis, deed het licht aan en drukte op de startknop van haar computer. De halfronde stalramen aan de zijkanten van de ruimte waren prachtig, maar ze zorgden voor beperkt daglicht. Ze zette net de printer aan om het draaiboek voor de open dag uit te printen, toen George binnenliep.

‘Kijk eens.’ George zette een kop koffie op haar bureau. ‘Nog even over net...’

‘Ja?’

‘Waarom straf je me?’

Julia kreunde hardop. ‘Ik straf je niet. Ivan is misschien een beetje stug in de omgang, maar hij is gewoon een prima vent. Hij verzet bergen werk en vraagt nooit iets. Jullie zijn allebei begin twintig dus jullie hebben vast wel iets gemeen, en ik denk dat het goed is als hij wat hulp krijgt. De laatste keer begon hij over dat hek en aangezien jij jong, fit en supergespierd bent...’

‘Ik wist wel dat je op me viel! Alleen ben je echt te oud voor mij, Julia. Je bent bijna dertig! Foei foei!’

‘Je gaat het echt doen, George.’ Julia gebaarde naar de printer.

George haalde de printjes eruit en legde ze op haar bureau. ‘Het is gewoon een onguur type. Ik krijg de kriebels van hem.’

Julia liet een laag, afkeurend gebrom horen. ‘Het is twee uur per dag, George. Verman je. Ik zal hem zeggen dat je vanaf vandaag iedere dag beschikbaar bent. Ik regel wel iets voor de balie hier.’

‘Je doet dit om mij te pesten.’

‘Precies.’ Julia begon de namen van de medewerkers op de printjes te zetten. ‘Ga nu maar, dan kan ik me verkneukelen.’

George droop af. Ze mocht Ivan graag en had het gevoel dat hij eenzaam was. Aangezien George zo’n beetje het hele dorp kende en iedereen dol op hem was, zou het perfect zijn als ze het samen zouden kunnen vinden. Zo niet, dan stond het hek tenminste en lag George in het ergste geval ergens neergestoken in het bos. Ze glimlachte om die belachelijke gedachte. Natuurlijk knalde ook zij uit elkaar van nieuwsgierigheid naar Ivans verleden, maar Madeleine was veel te keurig om daar ooit iets over los te laten.

3

Met alle tegenzin van de wereld nam George om klokslag vier uur het bospad achter het koetshuis naar de plek waar de varkens stonden. Hij deed er extra lang over. Eenmaal bij de varkens aangekomen, die naast de oude kapschuur stonden, zag hij niemand. Zoiets had hij al verwacht. Ivan was het type dat precies deed waar hij zin in had. Niet dat hij hem echt kende; ze hadden alleen een paar keer wat schichtige blikken op elkaar geworpen en besloten dat ze elkaar niet mochten.

Achter de omheining lag een harige zeug languit in de omgewoelde grond. Ze keek hem verstoord aan. Haar gevlekte biggetjes kwamen nieuwsgierig op hem af gedribbeld. Op een paar meter van het lage schrikdraad bleven ze luid knorrend staan, hun lichtroze neuzen in de lucht.

‘Jullie zijn schattig. Ik zou jullie bijna willen knuffelen. Bijna.’ De zeug stond op en kwam, smakkende geluidjes makend, naar hem toe. Toen ze voor hem stond flapperde ze een paar keer met haar oren. ‘Goh, en jij kijkt heel intelligent uit je ogen.’ Hij was maar één keer eerder bij de varkens gaan kijken, toen ze net waren aangekomen. Ze hadden schuw in een kluitje bij elkaar gestaan onder een boom.

‘Kun jij dit meenemen?’

George schrok en draaide zich om. Ivan stond achter hem.

Hij was langer dan George, had grijze ogen die hem deden denken aan die van een wolf en dik donkerbruin haar dat zo lang was dat het achter zijn oren bleef haken. ‘O, ehm, hallo.’

Ivan knikte koeltjes en keek langs hem heen naar de varkens.

Gegeneerd omdat hij hardop tegen de varkens had staan praten, pakte hij de rol schrikdraad aan die Ivan in zijn handen drukte.

‘Kom.’ Ivan pakte een kruiwagen vol houten paaltjes. George zag dat de varkens hem volgden en vroeg zich af of ze net niet naar hem, maar naar Ivan toe waren gekomen.

‘We moesten een hek vervangen?’ George ging naast hem lopen.

‘Eerst moeten we de varkens verzetten voor de open dag. We gaan verderop een stuk afzetten.’

‘Waarom?’

‘Daarom.’

George bleef abrupt staan. ‘Ik kom je helpen, dus het minste wat je kunt doen is normaal antwoord geven op mijn domme vragen.’

‘Ik heb niet om hulp gevraagd.’ Ivan klonk rustig. ‘Julia belde me met de mededeling dat ik hulp kreeg.’

Het viel George op dat hij met een accent sprak; hij kon het niet meteen thuisbrengen. ‘Ik heb ook zeker niet aangeboden om je te helpen,’ mompelde George net hard genoeg dat hij het kon horen.

Zwijgend liepen ze naast elkaar over het zachte bospad. ‘Hier, dit stuk wilde ik afzetten.’ Ivan parkeerde de kruiwagen op een lichte plek met lage jonge bomen, struiken en bramen.

George tilde het schrikdraad van zijn schouder op de kruiwagen en klopte zijn gloednieuwe poloshirt af. Hij zag dat Ivan zijn blik over hem heen liet gaan. Het shirt spande op precies

de juiste manier om zijn gespierde borst en hij had er die dag al veel complimentjes over gekregen. Ivan zou het vast overdreven vinden. Zelf droeg hij een versleten spijkerbroek en een groen denim overhemd dat zijn beste tijd had gehad. George bedacht dat hij voortaan oude kleren mee zou moeten nemen als hij dit soort werk moest doen. Ook dat nog. 'Oké, zet jij de palen uit, dan bevestig ik het draad,' zei hij maar, zonder te weten hoe dat moest.

Ivan nam hem weer op. George probeerde hem zo onverschrokken mogelijk aan te kijken, maar wendde toch zijn blik af toen die indringende wolvenogen hem doorboorden. Hij kreeg de rillingen van deze jongen. Eindelijk wendde Ivan zijn blik af en pakte een paaltje uit de kruiwagen.

'Hou jij de paal maar vast, dan sla ik hem de grond in.'

'En als je mislaat?'

'Ik sla niet mis.' Ivan rolde de mouwen van zijn overhemd op en pakte een rubberen hamer onder uit de kruiwagen. Toen hij zag dat George geen aanstalten maakte om de paal vast te houden, knipperde hij een paar keer met zijn ogen. 'Natuurlijk, je vertrouwt me niet.'

George keek hem aan en bespeurde iets van verslagenheid op zijn gezicht. Of misschien verbeeldde hij zich dat? Hij zwaaide waarschuwend naar hem met zijn wijsvinger. 'Belooft dat je me niet raakt.'

'Natuurlijk raak ik je niet.'

'Belooft het.'

'Ik beloof het.'

'Ik heet George.'

'Ik beloof het, George.' Het klonk spottend.

Nukkig hield George de paal zo ver mogelijk van zich vandaan en keek de andere kant op. Er volgden drie harde klappen en hij voelde het ding moeiteloos in de zachte bosbodem verdwijnen.

Zonder veel te zeggen plaatsten ze alle palen uit de kruiwagen. Bij de laatste paal durfde George zelfs te kijken. Het viel hem op dat Ivans armen anders gespierd waren dan die van hem. Droger en minder opvallend. Waarschijnlijk waren zijn spieren de bijkomstigheid van lichamelijk werk, niet van eideloze pull-ups en deadlifts in de sportschool, zoals die van hem. Toen de paal in de grond stond, zette Ivan zijn hamer ertegenaan en tilde hij zijn overhemd op om er zijn voorhoofd mee af te drogen.

Jaloers keek George naar zijn buikspieren.

‘Ik haal nieuwe palen. Blijf jij hier?’

‘Nee, ik loop met je mee. Gezellig,’ voegde hij er sarcastisch aan toe.

Ze liepen de hele weg naast elkaar en George had gedacht dat Ivan halverwege wel zijn mond open zou doen, maar dat gebeurde niet. ‘Waar woon jij eigenlijk?’ verbrak George de stilte toen Ivan naast de schuur de palen begon in te laden. Hij stapte wat dichterbij om hem te helpen.

‘Ergens in het dorp.’

‘Mmm, ik ook. Ik zie je nooit. Waar precies?’ George besloot geduld te hebben.

Ivan pakte de handvatten van de kruiwagen vast en begon terug te lopen. ‘Gewoon, ergens.’

George slikte een geïrriteerde opmerking in en besloot zijn pogingen tot een gesprek te staken. ‘Zal ik nu de palen erin slaan?’

Ivan schudde zijn hoofd. ‘Beter van niet.’

‘Jij bent een mooie, jij wilt dat ik jou vertrouw en vervolgens vertrouw jij mij niet.’

‘Belof je dat je niet misslaat? Ik heb mijn handen hard nodig.’

George wreef met zijn handen over zijn gezicht en zei niets.

‘Dat dacht ik al.’ Ivan gaf hem een paal aan en hield de rubberen hamer bij zich.

Ze werkten door en liepen nog twee keer terug naar de schuur om nieuwe palen te halen. George moest wennen aan de stilte waarin ze werkten. Zijn communicatieve vaardigheid was de reden dat hij was aangenomen bij Magnus Estate. Hij bediende de frontdesk omdat hij goed met klanten was en makkelijk praatte. Het duurde zeker meer dan een half uur voordat hij zich comfortabel voelde in de stilte. Hij voelde een vreemd soort spanning tussen hen, maar misschien verbeelde hij zich dat. Na een uur had hij er vrede mee. Het was nogal een contrast met de drukte thuis waar hij straks weer in terecht zou komen. Zijn vier broertjes tetterden de hele avondmaaltijd door elkaar heen, wedijverend om hun verhaal te doen boven het geluid van de televisie uit.

Om zes uur moesten ze nog één kruiwagen palen doen voordat ze rond waren. ‘Ik moet gaan. Of moet het af? Dan moet ik even bellen dat ik later ben voor het eten.’

Ivan haalde zijn schouders op. ‘Het kan morgen.’

‘Graag.’ George slingerde de bos schrikdraad weer om zijn schouder en snoof op weg naar de schuur de bosgeur op die anders langs hem heen ging. Zodra de varkens hen zagen naderen kwamen ze wild op hen afgerend. George moest zich inhouden om niet uit te roepen hoe aandoenlijk hij het vond.

‘Vroeger waren er vrijwilligers die bramen en andere woekergewassen uit het bos trokken. Nu eten de varkens die gewassen en hebben we vrijwilligers om voor de varkens te zorgen. Dat vinden de meeste mensen leuker.’ Ivan parkeerde de kruiwagen bij de schuur.

George viel bijna flauw van de volzin uit Ivans mond. Hij kon praten. Met een zwaai gooide hij het schrikdraad in de kruiwagen. ‘Slim. Tot morgen.’ Hij stak zijn hand op.

4

‘Nee!’ riep Julia verschrikt uit. Ze snelde de muziekkamer in, waar de bloemiste net een vaas lelies op de antieke Steinway-vleugel plaatste. ‘De bloemen mogen echt alleen op de aangegeven plaatsen staan!’

‘Maar ze komen veel beter uit op de piano!’ Het mollige meisje wilde de vaas weer op de Steinway zetten.

‘Dat is een kostbare vleugel, als die vaas omgaat of als er kringen op komen... De eigenaresse krijgt een hartaanval! Hou je alsjeblieft aan het plan. Geen eigen initiatief.’ Julia hoorde hoe erg dit klonk. Alsof ze een Noord-Koreaanse muziekschool leidde.

‘Ehm, Julia?’ Darren, de lokale aannemer die ze had ingehuurd omdat ze fijn met hem kon samenwerken, stond voor haar met een verontruste blik. ‘Er is niet voldoende rood tapijt.’ Julia opende haar mond.

Hij stak zijn handen ter overgave in de lucht. ‘Voordat je iets gaat zeggen, ja, ik heb de hele omgeving afgebeeld om meer te vinden. Ik heb zelfs op eBay gekeken, maar het is er niet. Tenminste, niet voor morgen. Dus we moeten iets bedenken.’

‘De rode lopers moeten aaneengesloten liggen, de hele route. Dan hoeven de bezoekers alleen maar de loper te volgen en dan zien ze het hele huis. Dat werkt het beste, anders gaan

mensen dwalen. Sluit de zolder maar af. Madeleine gaat gillen, want dat zijn de voormalige personeelsvertrekken, maar doe toch maar.' Julia masseerde haar slapen.

'Prima, bedankt dat je zo ontspannen reageert.' Een beetje nederig boog hij zijn hoofd, alsof ze hem een enorme gunst had verleend.

Julia fronste.

'Pssst, pssst, lekker chickie...' hijgde iemand in haar oor.

'Ben ik bazig?' Julia draaide zich om naar Lara.

'Tja, een tikkeltje fanatiek ben je wel. Vooral als je op dreef bent. Hoezo?'

'Darren zei "bedankt dat je zo ontspannen reageert" en deed heel onderdanig toen hij me vertelde dat de rode loper op was.'

'Darren is al twee jaar verliefd op je. Ga nu niet net doen alsof je dat niet doorhebt.'

'Nee, Lara, daar ben ik toevallig helemaal niet mee bezig.'

'Hou toch op. Heilige boon. Hij wil je en je weet het. Misschien moet je hem die enge wijnkelder in trekken en jezelf eens goed laten oliën.'

Julia trok haar neus op. 'Waarom in godsnaam in die beschimmelde kelder? We staan hier in het meest romantische landhuis ooit en dan kies je die ruimte. Wat ben je toch een mafkees. Ik heb hier trouwens helemaal geen tijd voor.'

'O, ik denk niet dat hij er heel lang over doet, hoor.'

'Hou op.' Julia wreef vermoeid in haar ogen. 'Hou op.'

'Ik kwam je een broodje brengen, want ik dacht dat je waarschijnlijk aan het sterven was van de honger.' Lara gaf haar een papieren pakketje aan.

'Nu je het zegt, inderdaad.' Julia rolde het broodje kaas uit het papier. 'Heerlijk! Dat je daaraan dacht. Je maakt alles in één klap weer goed. Hoe staat het met de tuin?'

'Om door een ringetje te halen. Ik heb wel een aantal lastige

vrijwilligers om moeten leggen, maar ik heb ze keurig bijgezet in het Magnus-familiegraf bij het meer. Dat leek me een leuke verrassing voor de graaf. Is die er eigenlijk al, nu we het erover hebben?’

‘Ja, hij is in het koetshuis. En als je daar toch naartoe gaat, wil je dan die doos meenemen die daar staat? Die heeft George nodig.’

‘Denk je echt dat ik daarin trap? Goh, je denkt echt dat ik een mafkees ben.’

‘Dan niet. Ik ga straks zelf wel.’ Julia zette haar tanden in het broodje.

‘Dit is toch echt het allergrootste voordeel van werken op een plek waar veel vijfenzestigplussers komen,’ verzuchtte George.

‘Wat?’ Julia liet de doos in haar handen met een plofje op de balie neerkomen.

‘De roddelbladen die ze laten liggen natuurlijk! Ik heb altijd al willen weten dat prins William hoogstwaarschijnlijk niets onder zijn kilt draagt.’

‘Ik niet. Ik vind hem net zo aantrekkelijk als een gootsteenontstopper. O! Wat mij eraan doet denken, kun jij je vader vragen of hij nog tijd heeft om voor het weekend de wasbak in het invalidentoilet na te kijken? Volgens de schoonmakers is die verstopt. En misschien kan hij de andere wc’s meteen ook even controleren. Ze moeten het allemaal doen, anders ontstaan er rijen.’ Julia haalde de nieuwe pinautomaat uit de doos.

‘Want bejaarden moeten heel vaak.’ George knikte alsof hij er alles over wist.

‘Is dat zo?’

‘Zeker! Denk je trouwens dat we Abdullah moeten opsluiten tijdens de open dag?’

‘Omdat?’ Met weinig beleid scheurde Julia het bubbeltjesplastic van het apparaat.

‘Hij gestolen kan worden, natuurlijk!’

‘Nee, daar gaan we niet aan beginnen. Dat beest breekt de boel af als we hem opsluiten. Hoe was het gister?’ Julia dook onder de balie om, zonder eerst de gebruikershandleiding te lezen, de stekker van het apparaat in het stopcontact te steken.

‘Met Ivan de Verschrikkelijke, bedoel je?’

‘Mmm.’

‘Prima, tenminste als je ervan houdt om stilzwijgend met een botte hork palen in de grond te zetten. Ik kan niet wachten tot vanmiddag.’

‘Goed zo.’

‘Goh, wist jij dat Scott Manswell zijn vriendin heeft geslagen? Met zijn gitaar.’ Hij hield het schreeuwerige blad omhoog zodat Julia de foto kon zien waarop de bekende zanger Scott Manswell uit zijn hotel kwam lopen, belaagd door paparazzi. ‘Superonhandig, toch? En zonde. Stel je eens voor dat je iemand slaat met een dure gitaar? Die kun je beter wegleggen en diegene een klap met je hand verkopen. Of met een krant of zo...’

Julia bestudeerde de close-upfoto van zijn gezicht linksboven op de pagina. ‘Wat een griezelige man is dat eigenlijk, met die aanstellerige vogel in zijn nek. Die vertegenwoordigt vast vrijheid. Hoe onorigineel. Als ik zijn vriendin was, had ik teruggeslagen. Met een microfoonstandaard bijvoorbeeld, om in hetzelfde thema te blijven.’

‘Ik gooi dit blad weg, voor je het weet ben je de hele middag irrelevante informatie aan het vergaren.’ George gooide het blad bij het oud papier onder de balie. ‘En ik moet nog zo veel doen!’ Er kwam een ouder echtpaar binnenlopen.

Julia drukte ongeduldig op wat toetsen om het pinapparaat aan de praat te krijgen.

George legde zijn hand over het apparaat. ‘Lieve Julia, vol-